

Reményik Sándor: Föld

Írta: .

2015. február 28. szombat, 13:14

Alkonybanyúló, fekete szántás,
őstelevény Te, szomorú barázdás,
Ki rejtéd, őrzöd a jövő életet:
Szenteltessék meg Föld a te neved.

Szenteltessék meg a Te neved Föld.
Akiben minden új alakot ölt.
Nyugalomba fordul a szív, az árva,
Kalászba a mag, a halott virágba.

Ki felszívod az esőt,harmatot,
S ajándokul a tengernek adod,
Ki kebled sziklabordái alatt
Fakasztasz zúgó,szent folyamokat.

Kinek szívébe vágyón ereget
Az óriásfa örök gyökeret,
Az emberfecskekéék fészket aki tartod,
S tűröd,hogy megtiporják tisztos arcod.

Mint anyához a tékozló fiút,
Hozzád hoz vissza minket minden út,
Szemünk habár a fény tengerét issza,
Lecsukódni csak hozzád kerül vissza.

Ha Ikarosnak szárnya eltörött,
Te adsz neki még álmot,örömöt.
Rögöt,munkálni arccal napkeletnek,
S göröngyöt, amit majd utánad vetnek.